

Dvacet provokativních
příběhů z nejisté budoucnosti.
Čekají nás světlé zítřky,
či temná apokalypsa?

Pavel
Hénik
Epizody
2084

Epizody 2084

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Pavel Hénik, 2024
Illustrations © Anita Vacková, 2024
Cover design © Daniel Pocar, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5188-4 (pdf)

Pavel
Hénik
Epizody
2084

Obsah

<i>Nerovnoúhelnost hladké kůže</i>	5
<i>Vyvolený</i>	23
<i>Přivracená strana měsíce</i>	37
<i>Osobní mazlíček</i>	49
<i>Na lovu</i>	55
<i>Desynchronizace</i>	61
<i>Pravidla konsenzuality</i>	73
<i>Recenzura</i>	81
<i>Třídírna žen</i>	89
<i>Reklamace</i>	99
<i>Violence čtvrtého stupně</i>	113
<i>Nejšťastnější člověk planety</i>	129
<i>První polibek</i>	139
<i>Hádka přes přepážku</i>	153
<i>Nobelovka</i>	161
<i>Generace Gama</i>	173
<i>Komár</i>	189
<i>Tranzice</i>	199
<i>Epilog s oranžovým pruhem</i>	213
<i>Přítomnost</i>	233

Nerovnoúhelnost hladké kůže

Martin Gregor se probudil s krůpějemi potu na čele a s erekcí. Prudce se posadil. Otevřel oči a chvíli zíral do prostoru, než přivykl tmě. Snažil se zahnat svou noční můru. Už zase ten samý strašný sen. A stejné pokušení.

Měl by si zajít na mozkovou detoxikaci, aby se opět zbavil hříšných myšlenek. Jak je to dlouho, co navštívil rezonanční centrum naposledy? Už to budou skoro dva měsíce. Hned zítra podstoupí proceduru znovu, přestože doporučená frekvence je maximálně jednou za čtvrt roku. Takto na poslední chvíli sice může nastat problém s volným místem, ale v jeho postavení mu jistě přidělí mimořádný termín.

Podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na čtyři. Vstal a šel se napít. Po tom snu mu pořádně vyschlo v puse. Ztopořený úd mezitím ochabl, a tak si Martin zašel na záchod. Při močení se znovu neubránil vzpomínce na prožitek z právě proběhlého snu. Zjevila se mu stejná dívka jako už bezpočet nocí předtím. Nádherně oblé líce, velké hnědé oči, rovné tmavé

vlasý. Pootevřené růžové rty. Nahý krk i dekolt a na nich dokonale hladká kůže... Bylo to už dávno, co Martina fotografie této dívky uhranula. To měl ještě přístup k stránkám *nekorektního internetu*. Brouzдал sexistickými obrázky žen, které byly v dávných časech prezentovány v rámci takzvané bulvární žurnalistiky. Pokaždé ho pak napadaly hříšné myšlenky. Zcela mimo kontrolu se to dostalo, až když narazil na onu brunetku ve stříbřitě blyštivých šatech upnutého střihu, které až příliš odhalovaly její dokonalou pokožku. Stala se z toho posedlost. Celé hodiny strávil přilepený k obrazovce služebního phabletu a hledal další a další fotky svého idolu. Pokaždé sice pečlivě smazal veškerou historii vyhledávání, ale i tak podstupoval obrovské riziko, že bude kompromitován a veřejně zostuzen. Možná i trestně stíhán. Nechal se tedy raději od databáze starých stránek odstříhnout, než aby se znovu vystavil pokušení.

Přístup na *nekorektní internet* by si mohl nechat kdykoliv obnovit. Ale on nechtěl. Neměl v úmysl pokoušet svou vůli. Věřil, že ji má pevnou, nepotřeboval testovat své přesvědčení.

Ovšem ta touha už nikdy nevymizela. Dívka se mu neustále vracela ve snech. Dočasně vždy pomohla rezonanční detoxikace, která Martina nepatříčně vzrušivých snů zbavila. Ale účinek procedury trval vždy jen pár týdnů.

Do postele už se Martin nevrátil. Nechal si od automatu připravit silný iontový nápoj a posadil se se sklenicí ke stolu v kuchyňském koutu. Žil ve své buňce sám. Tak jako všichni ostatní, kteří měli vliv, moc a peníze, a tím pádem i možnosti pořídit si privátní bydlení odděleně od komunitních ubytoven.

Na dnešek měl domluvenou schůzku s Dr. Faberem. Povzdech si. Kdyby mohl, s radostí by se tomu setkání vyhnul. Doktora totiž považoval za jednu z nejodpudivějších bytostí planety.

Bohužel, zároveň byl Dr. Faber i jedním z deseti nejbohatších a nejvlivnějších lidí na světě. A v tom vězelo jeho největší

společenské nebezpečí. Měl tolik peněz, že si mohl dovolit zneužívat environmentální zdroje z výhradně sobeckých individualistických pohnutek. Dr. Faber ztělesňoval přesně to, proti čemu Martin a jeho soupeřníci celý život bojovali. Byl šířitelem *toxické nerovnoúhelnosti*.

Martin dopil energetický nápoj a začal se oblékat do sportovního úboru. Potřeboval si zaběhat, aby si před schůzkou vyčistil mysl, ale hlavně aby se zbavil zbytků vzpomínek na sen o brunetě ve stříbrné róbě.

Před devátou už vysprchovaný, nasnídaný a oblečený čekal na příjezd elektrolimuzíny. Vůz pro něj nechal poslat sám Faber. Doktorovo sídlo leželo asi padesát kilometrů na jih od metropole. Cesta na služební elektrokoloběžce by Martinovi zabrala celou věčnost, a kdo ví, zda by si na místě mohl dobít akumulátor. Proto nabídku odvozu akceptoval.

Řidič dorazil přesně na devátou. Martin s nevolí přijal fakt, že ho poveze muž tmavé pleti, navíc nasoukaný do uniformy s lampasy a šťapatými nárameníky vystřiženými jak z *Encyklopedie stereotypů*. Tohle bylo pro Dr. Fabera typické. Za každou cenu cynicky demonstrovat nerovnoúhelnost!

Martin se vsoukal na zadní sedadlo.

„Velkam on bórd, Sér,“ zahalekal řidič se silným přízvukem.

Martin zaskřípal zuby. „Thanks,“ odvětil stroze. Nechtěl být k řidiči nezdvohlý, na druhou stranu nehodlal hrát tuhle patetickou hru na prehistorický kolonialismus.

Cesta netrvala ani půl hodiny. Výjezd z města byl volný a dálnice poloprázdná. Elektromobil si mohl dovolit jen málokdo, což bylo na hustotě provozu znát. Poslední úsek cesty vedl po poměrně úzké, ovšem dobře udržované asfaltce. Vstup na pozemek byl rámován honosnou kovanou bránou vsazenou mezi dvě zděné věže, které tvarem připomínaly kapličky. Ve skutečnosti se jednalo o dálkově ovládané střelny, osazené kulometným arzenálem schopným na dálku

vyřídít jakéhokoliv vetřelce. Privátní silničku lemovaly stro-
my a husté keře. Občas se nabízel průhled do otevřené kraji-
ny. Na zelené louce se páslo asi třicet výstavních býků. O kus
dál stál otevřený přístřešek a vedle něj opancéřovaná budka.
Stádo vzácného masného plemene nepochybně střežil něja-
ký sprostý žoldák s tikem v oku, automatickou puškou a ne-
nechavým ukazováčkem na spoušti.

Martin se zamračil. Další příklad doktorova odporu proti
začlenění se do civilizované společnosti. Všichni z Martinovy
generace byli od narození vegetariány. Produkce masa byla
drahá a neekologická. Usmrcování zvířat navíc patřilo na se-
znam nedoporučovaných způsobů získávání potravy. Martin
byl samozřejmě velkým zastáncem zákazu živočišné výroby,
a stejně smýšlela i naprostá většina slušné společnosti. Ov-
šem kvůli politickému vlivu lidí Faberova ražení žádné ná-
vrhy novelizace *Zákona o environfilních potravinách* nikdy
neprošly ani do prvního čtení. Hrstka miliardářů si vymínila,
že maso zůstane nedotknutelné.

Ovšem neobjevovala se ani přehnaná kritika těchto privi-
legovaných. Martin té záhadě nikdy nepřišel na kloub. V zemi
přece fungovala demokracie, a lid rozhodně nebyl nakloněný
zhýralcům Faberova ražení.

„Vý áre hýr, Sér,“ poznamenal řidič a ukázal Martinovi svůj
perfektně bílý chrup.

Kvůli zahlobbání si Martin ani nevšiml, že limuzína za-
stavila. Ocitli se před rozlehlým jednopodlažním objektem,
který svým vzhledem připomínal spíš betonovou pevnost než
honosné sídlo multimiliardáře.

Martin zahnal myšlenku naklikat řidiči spropitné a vy-
soukal se z auta. Ve stejnou chvíli se v postranní části kom-
plexu otevřely malé dveře. Vyložil si to jako pokyn vstoupit.

Pomalým krokem vykročil k budově, a přitom pohledem
skenoval okolí. Nikde ani živáčka. Dr. Faber byl pověstný
svým samotářským životem, o jehož náplni kolovala spousta

legend. Se zástupci médií doktor prakticky nekomunikoval. Proto Martin, i přes veškerou animozitu, kterou k němu choval, nemohl pozvání odmítnout.

„Hodlám udělat veřejný coming out,“ řekl mu doktor do telefonu, když mu před třemi dny volal.

„A čeho se bude týkat?“ vyzvídal Martin. Žádné podrobnosti se však nedozvěděl.

Nyní stál v malé vstupní hale a rozhlížel se kolem sebe. Čekal strohé betonové zdi, ale místo toho se ocitl mezi stěnami s bohatou štukovou výzdobou, s díly starých mistrů ve vyřezávaných rámech, mramorovými sochami a jinými uměleckými artefakty. Místo působilo jako směsice moderní galerie a prastarého zámku. Martin se zoufale bránil úžasu. Sám žil v privátní osmnáctimetrové kóji, která byla v normálním světě považována za luxus.

„Vítejte, pane Gregore,“ ozval se z ničeho nic Faberův hlas.

Martin sebou trhl. Neviděl hostitele přicházet. Až pak si uvědomil, že se hlas linul od stropu, zřejmě ze zabudovaného reproduktoru. Nebylo rovněž pochyb, že na celé sídlo dohlížel nespočet kamer.

„Hned se vám budu věnovat. Zatím si nabídněte kávu, čaj nebo klidně něco ostřejšího. Stačí si objednat hlasovým pokynem a vše bude zařízeno,“ ozvalo se opět shora.

Martin si už předem umínil, že se doktorem nenechá nijak hostit, a tak zůstal mlčky stát uprostřed místnosti. Odmítnutím chtěl demonstrovat svůj postoj k panu domácímu. Otázkou však zůstávalo, jaký význam jeho vzdorovitost měla. Tam venku, v normální společnosti, měl Martin obrovský mediální vliv, ale mezi betonovými zdmi Faberova sídla se jeho důležitost scvrkávala na hodnotu blízkou nule. Martinovi to bylo jasné, a také si uvědomoval, že to moc dobře ví i doktor Faber.

„Děkuji, že jste přijal mé pozvání,“ ozvalo se najednou za jeho zády.

Martin se otočil a spatřil doktora. Stál ve dvoukřídlových dveřích, které byly prve zavřené, a usmíval se. Zjevil se skoro jako kouzelník. Byl oblečen do perfektně střiženého obleku z lesklého modrého plyše. Vlasy si pečlivě uhladil voskem, hustý knír měl natužený, vytažený do stran. Jeho hladká opálená pleť házela svěží odlesk. Oči mu intenzivně zářily díky plazmatickým implantátům akvamarínové barvy. Rozhodně nevypadal na svých dvaosmdesát let, nicméně s tím vypulírovaným zevnějškem působil tak trochu jako exponát z muzea voskových figurín. Pěkný kýč, pomyslel si Martin, sám oblečený do prosté teplákovky unifikovaného střihu a s natištěným logem *Ověřený Zpravodaj®* na hrudi.

„Nechtěl jsem plýtvat vaším časem, a tak jsem vás protáhl bočním vchodem, abychom to měli blíž do laboratoře,“ pronesl s úsměvem Faber. „Vidím, že jste si neobjednal nic k pití, tedy prosím,“ pokynul svému hostu směrem ke dveřím v zadním rohu, které se při těch slovech samovolně otevřely.

Nejednalo se ani tak o laboratoř, jako o poměrně stroze zařízenou vykachlíkovanou místnost, která připomínala umývárnu. Na jedné straně stála dvě semišová křesla a mezi nimi konferenční stůl s intarziemi. V kontrastu s chladnými kachličkami působil nábytek poněkud nepatřičně. Na druhé straně se nacházelo lehátko s bílým prostěradlem překrývajícím podlouhlý objekt, který si okamžitě získal Martinovu plnou pozornost.

„Neděste se, to není mrtvola,“ uklidňoval ho hned Faber. „Neuděláme si pohodlí?“ dodal a zamířil ke křeslům.

„V telefonu jste mluvil o coming outu,“ přešel hned k věci Martin, když se posadil na kraj sedáku.

„Ano, coming out. Nikdy jsem neměl tohle sousloví rád. Jak byste ho přeložil do naší řeči? *Přijít s něčím ven?* Já bych skoro řekl *dostat něco ven. Odstranit zevnitř směrem ven. Zbavit se něčeho*. Tak nějak si to slovní spojení vykládám já. Na náš případ se tato definice hodí skvěle.“

„Jaký případ máte na mysli?“ zareagoval obratem Martin. Nechtěl připustit, že by měl s Faberem cokoli společného.

„Případ, který vám nyní hodlám předložit. Doufám, že o něm napíšete. Myslím, že společnost něco podobného už dlouho potřebuje. Ostatně, vy také.“

Martin se téměř neznatelně ošil. Nemělo smysl na Faberovy rádo by tajuplné nářky jakkoliv reagovat. S největší pravděpodobností nebyly ničím jiným než pečlivě kladenými konverzačními pastmi. Proto neřekl nic a nechal doktora pokračovat.

„Jste velmi vlivný člověk, pane Gregore, šéfredaktor deníku *Ověřený Zpravodaj*®, jediného vládou licencovaného internetového periodika. Představujete pro veřejnost záruku garantované pravdy. To je jistě velká zodpovědnost. Máte v rukou moc slova. Vládnete prakticky neomezeně. Šíříte pouze ověřené informace a vyvracíte dezinformace. Lidé vám bezmezně věří. Systém vám věří. Proto vám vláda dala svou důvěru. A to je také i důvod, proč jsem si pro publikování svého sdělení vybral právě vás.“

Martin se nemohl zbavit pocitu, že Faber svá slova nemyslí upřímně a celou dobu si s ním pouze hraje. Lidé z miliardářských vrstev neměli *Ověřený Zpravodaj*® zrovna v lásce, ba co víc, většina jím přímo pohrdala. Proč by pohádkově bohatý člověk, který je absolutně nezávislý na všech a na všem, najednou začal *Ověřený Zpravodaj*® opěvovat?

„Doktore Fabere, přijde mi, že chodíte okolo horké kaše. To je pro hyperaktivního muže vašeho formátu poněkud neobvyklé.“

Jen co Martin větu dořekl, věděl, že se svou poznámkou trefil do černého.

Faber zřejmě něco skrýval, možná nějakou pro něj nepříjemnou pravdu, a s největší pravděpodobností si nevěděl rady, jakou formou ji svému protivníkovi naservírovat, aby tím zároveň neztratil tvář.

„Máte úplnou pravdu. Jsem na vážkách,“ pronesl po chvíli mlčení doktor a udělal další krátkou pomlku. „Ale co už. Musí to *přijít ven*. Mám na mysli ten coming out.“

„Takže?“ pobídl jej Martin.

„Rád bych, abyste zítra na titulní straně *Ověřeného Zpravodaje*® oznámil mé zjištění, že lidstvo dospělo do bodu, kdy už k ničemu nepotřebuje ženy.“

Cože? Martinovi se chtělo vykřiknout. Nakonec se mu však podařilo hněv zadusit v sobě. Pouze povytáhl obočí a zřetelně zakroutil hlavou. Bylo všeobecně známo, že Dr. Faber platí za pokryteckého misogyna. Ale copak už opravdu ztratil poslední zbytky soudnosti? Přece si nemohl myslet, že by toto eticky zvrácené tvrzení, které navíc s největší pravděpodobností porušovalo i zákon, *Ověřený Zpravodaj*® zveřejnil. Nebo chtěl Faber jen provokovat, čímž sledoval jiný, vyšší cíl?

Než si Martin v hlavě poskládal rozumnou odpověď, doktor pokračoval.

„Je na vás patrné určité rozrušení. Abyste mi rozuměl. Provedl jsem pár pokusů s velmi konkrétními výsledky, a opravdu jsem dospěl k závěru, že lidstvu už ženy k ničemu nejsou. My muži si zcela vystačíme sami. Nadnárodní organizace *Ultimate Equality* tak dlouho brojila za absolutní zrovnoprávnění pohlaví, až paradoxně ženy sociologicky zcela vyloučila. Ano, vidím vám na tváři, že to zjištění oba vnímáme stejně. Je to velmi smutné. Nejprve byl porod díky ektogenezi vyveden z těla matky, aby ženy netrpěly a nebyly diskriminovány. Současně s tím se však staly zcela bezcennými. Je přece známo, že všechny ostatní historické role žen zanikly už dávno předtím. Po dlouhá desetiletí nám perou automatické pračky, žehlení zajišťují robotické napařovačky, vaření se svěřilo autonomním kitchenbotům, péče o děti se ujaly programovatelné chůvičky a oblečení vyrábějí 3D tiskárny. Čelní představitelky *Ultimate Equality* tak dlouho osamostatňovaly a zrovnoprávňovaly ženu, až zmizela prapůvodní

potřeba ženského elementu. Vy jste muž, tak jistě pochopíte, o čem mluvím.“

Několik vteřin nebyl Martin schopný reagovat. Čekal cokoliv, ale Faberův proslov ho absolutně šokoval. Už dlouho neslyšel tak pobuřující řeč. Kdyby si to celé nahrál, mohl by se zcela jistě zasadit o doktorovo zatčení a soudní proces.

„Zdá se, že jste ztratil řeč,“ utrousil Faber.

„Neztratil. S ohledem na to, co jste zde právě řekl, zvažuji, že na vás podám trestní oznámení za šíření toxických myšlenek!“ odvětil břitce Martin.

Doktor se pousmál. „Jste tak bláhový. Jestli jste si v podšívce své směšné teplákovky přinesl nahrávací čip, můžete na něj rovnou zapomenout. Po celé budově jsou instalovány kvantové rušičky přenosu zvuku. Pokud někde záznam z našeho hovoru odesíláte, všichni posluchači na druhé straně už zřejmě přišli o sluch. Signál je deformován a přenášen v kmitočtu, který nevratně poškozuje sluchové ústrojí. Jestli se tak už stalo, je mi to opravdu líto. Ale vy moc dobře víte, že si své soukromí chráním, odpovědnost za případné škody tedy nesete vy a ten, kdo se mě rozhodl šmírovat. Každopádně přijměte fakt, že vše, co si zde řekneme, zůstane pouze mezi námi, a ven si odnesete jen to, co si společně odsouhlasíme.“

Faberův hlas zněl po celou dobu sice pevně, ne však výhruzně. Přesto jeho projev působil děsivě. Martin zůstal jako opařený. Nahrávací zařízení si s sebou sice nepřinesl, protože se nechtěl vystavit trapasu, kdyby jej Faberova ochranka odhalila. Ale překvapilo ho Faberovo chladné konstatování, dokládající absolutní absenci soucitu s okolním světem.

Martin si rovněž velmi záhy uvědomil, že pocit výhody bylo jen klamné zdání. Doktor byl očividně celou dobu o krok napřed. Nemělo tedy smysl vymýšlet žádné další strategie. Jediné, co mu zbývalo, bylo přejít Faberovu poznámku, přistoupit na jeho hru a čekat, jak se situace vyvine. „Připusťme, že máte v něčem pravdu,“ navázal a dal si záležet, aby mu

přitom hlas nezakolísal. „Ektogeneze skutečně napomohla ženám osvobodit jejich tělo, ale to neznamená, že jejich role rodičky, rozumějte dárkyně nového života ve smyslu poskytnutí vajíček, vymizela.“

Faber se krátce pousmál, jako by podobnou argumentaci čekal. „Vy přece víte, že součástí mého byznys portfolio je jedna z největších ovariobank na světě. Disponujeme nepřehlednou kolekcí celoplanetárního lidského genofondu v takovém množství, že bychom mohli zalidnit klidně půlku galaxie. A nemějte strach, postupovali jsme plně v souladu s pravidly rasové vyváženosti. Odebrali jsme vzorky dárkyním bílé, černé, čokoládové, mahagonové, žluté i ebenové pleti.“

Martin se znovu ošil. Dr. Faber byl svým xenofobním a rasistickým smýšlením proslulý.

„V databázi máme samozřejmě ženy vysoké, malé, tenké, tlusté, blondaté, hezké, škaredé...“ pokračoval Faber.

„Dost!“ vykřikl Martin. Dál už své emoce nedokázal kontrolovat. „Tohle nebudu poslouchat! Posuzovat člověka z hlediska tělesna je nehumánní, neakceptovatelné a já to nehodlám tolerovat!“

Faber na něj chvíli hleděl s výrazem mírného pobavení. Martin zarytě mlčel. V duchu si nyní svůj výlev vyčítal. Faber jej očividně chtěl vyprovokovat, a to se mu povedlo. Neměl na to co říct, omlouvat se nehodlal. Jen ho mrzelo, jak snadno protivníkovi odhalil své slabé místo. Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Dobrá tedy. Připusťme, že máte pravdu. S vaší ovariobankou si vystačíte. Ale co role ženy ve smyslu partnerky?“

„Překvapujeme mě, že tohle říkáte právě vy,“ odvětil pohotově Faber. „Vy sám přece žijete single. Jste typickým představitelem *homo sapiens individulalis*. Stejně jako stamiliony jiných. Dobře, tito lidé přebývají v komunitních ubytovnách, ale jedná se o sterilní noclehárny, kde o nějakém partnerském soužití nemůže být ani řeč. Hranice mezi dvěma

základními pohlavími byla dávno setřena. Lidé se už nedělí na muže a ženy, nýbrž jsou považováni za stoprocentně individuální bytosti. Co člověk, to pohlaví. Proto nechápu, proč vás můj coming out, že ženy nejsou na světě potřeba, tak rozrušil. To organizace *Ultimate Equility* vymazala ženy z této planety. Už dávno. Já jsem se jen odvážil to vyslovit nahlas. Touha po osobě opačného pohlaví z naší společnosti zcela vymizela. Protože opačné pohlaví přestalo existovat. Ano, jsme si všichni bezprecedentně rovni, rovnouhelnost pohledu na každého z nás nemůže být dokonalejší, ale už dávno nejsme schopni žádných vyšších citů. Výraz *milovat* se vtratil z našich slovníků. Existujeme, recyklujeme, chováme se zodpovědně a udržitelně, sdílíme, tolerujeme, respektujeme... Ale nemilujeme.“

„To není pravda!“ vykřikl Martin.

„Co není pravda?“ chytil se jeho poznámky Faber.

„Máte špatný odhad. Vnímat všechny bytosti světa rovnouhelně nevylučuje možnost někoho milovat. Možná byste se divil, ale právě lidé, u kterých byste to čekal nejméně, jsou schopni upřímné lásky.“

Faber se naklonil blíže.

„Vy mě překvapujete, mladý muži. Pokračujte prosím.“

Martin zaváhal. Samozřejmě, že mluvil o sobě. Odtajnit to ale nemohl. Hrozilo, že by se znevěrohodnil a Faber by ho mohl kompromitovat. Na druhou stranu, kdyby na svém vlastním příkladu Faberovi dokázal, jak hluboce se mýlí, argumentačně by ho převálcoval. Za to riziko to možná stálo.

„Doktore, vracím se nyní k vaší proklamaci, že vše, co si tu řekneme, zůstane mezi námi, a ven se dostane jen to, co si oba odsouhlasíme,“ řekl a bedlivě přitom studoval Faberovu reakci.

„To já potřebuji vaši mlčenlivost, tedy máte mé slovo.“

Slovo pokrytce, pomyslel si Martin. Nicméně pokračoval: „Řekněme, že i já jsem v nedávné době musel přehodnotit

své vidění světa. Prošel jsem si zkušeností, která dokazuje, že protipólová přitažlivost existuje. Vnímám to tak, že žijeme v pestrém spektru identit, které se rozkládá na nekonečné přímce. Na jednom konci je muž a na druhém žena. Ani v naší rovnoúhelné společnosti nemůžeme nikdy vyloučit, že k protipólové přitažlivosti dojde. Tím chci říct, že vaše tvrzení, že svět už ženy nepotřebuje, je liché.“

Faber při jeho slovech po celou dobu příkyvoval a pokračoval v tom ještě pár vteřin poté, co Martin skončil.

„Jak jsem již řekl, překvapujete mě, pane Gregore. Pokud jsem to pochopil správně, zamiloval jste se do nějaké ženy?“

Martin neodpověděl. Zůstal mlčet a díval se přitom Faberovi zpříma do očí, čímž potvrzoval jeho domněnku. Nahlas to ale vyslovit nehodlal.

„Pokud jste se skutečně zamiloval do ženy, nezbyvá mi než vám pogratulovat. Nicméně se neubráním dotazu, kde jste k ní přišel?“ pokračoval Faber.

Martin dál zarytě mlčel. Rozhodně nehodlal svému protivníkovi prozradit, že se zamiloval do herečky z dávných dob, na jejíž fotky narazil na *nekorektním internetu*.

Faber po chvíli vstal, začal se procházet a při tom se rozhovořil: „Všeobecně se o mně říká, že nemám ženy moc v lásce. Jsem totiž přesvědčen, že všechna ta neuvěřitelná šílenost současného světa začala eskalací pocitu méněcennosti něžného pohlaví. Kdyby se na počátku ženy nechtěly tak sverpě ve všech směrech vyrovnat mužům, nikdy by nevznikla organizace *Ultimate Equility*, která nakonec převrátila svět vzhůru nohama. Vše, co dnes nesplňuje standard rovnoúhelnosti, je automaticky bráno jako trestný čin. Dnes už se ani na nikoho nemůžete podívat zamračeným pohledem, aniž byste potenciálně neurazil jeho city a nedopustil se tak přestupku zvaného *personality shaming*. Obvinění téměř za cokoliv hrozí prakticky každému, a to neustále. Proč myslíte, že jsem se zavřel tady? Lepší volně dýchat prach betonových

zdí než se dusit čerstvým vzduchem rovnouhelné společnosti. Já s vámi souhlasím. Láska mezi protipóly skutečně existuje. A rozhodně nejsem tak zarytý misogyn, za jakého mě redakce *Ověřeného Zpravodaje*® považuje. Proto jsem neváhal investovat velké množství času, energie a peněz, abych pohřbil tu vaši vznešenou ideu rovnouhelnosti. A víte, jak toho docílím? Vzbudím v lidech opět lásku. Tu starou dobrou živočišnou všesmyslovou touhu, která přes všechn progresivistický odpor stále ještě někde dřímá v našich amygdalách. A pokud budete chtít, můžete mi pomoci s osvětou, pane Gregore.“

Faber po celou dobu svého proslovu pochodoval sem a tam. Na úplný závěr se však zastavil přímo před Martinem a nyní se nad ním tyčil jako obří skála.

Martin zůstal jako opařený. Ve své fantazii si projektoval různé scénáře debaty, ale rozhodně nepředpokládal, že se s technokratickým multimiliardářem bude bavit o lásce.

„Omlouvám se, ale nemám tušení, co po mně chcete, kam vším tím míříte,“ nadnesl opatrně.

„Kam tím mířím?“ řekl Faber vzletně a pohledem krátce zabrousil směrem k lehátku s objektem přikrytým prostěradlem. „Mířím tím k projektu, kterému jsem dal jméno symbolického významu.“ Faber přešel pomalým krokem až k lehátku, namířil otevřenou dlaň na zakrytou věc a řekl: „Představuji vám prototyp projektu *IRIS*™.“

Martin odolal zvědavosti a zůstal sedět na místě. Nebylo pochyb, že Faber si své finále připravil ve velkolepém stylu, nemělo tedy smysl zasahovat do předem daného scénáře. Faber se stejně hned zase ujal slova.

„Těším se na chvíli, až v budoucnosti historikové uznají, že má motivace vrátit lidem bazální princip humanity, byla nejenže geniální, ale především správná. Pane Gregore, vidím na vás jistou míru netrpělivosti, a tak svou prezentaci urychlím. Pro záchranu lidstva jsem stvořil dokonalou humanoidní ženu. Muži ji budou moct dle libosti hladit,

líbat a donekonečna s ní souložit, a to na všechny způsoby, aniž by je někdo mohl obvinít z nerovnouhelnosti. Ta je totiž vždy vztahována k vnímání lidské bytosti, nikoliv však bytosti artificiální. Fyzická touha po těle lidském je zločin, kdežto sexuální chtíč po těle humanoidním se stane sociálním spouštěčem. Věřím totiž, že existence dokonale femininního humanoida ženy vyburcuje, aby v sobě vzkřísily svou potlačenou ženskost. Už dávno jsme se dostali do stavu, kdy ženy pozbyly veškerou motivaci líbit se, protože přestala existovat konkurence. Touha líbit se někomu je totiž považována za ekvivalent touhy stát se sexuálním objektem. A pohlížet na bytosti touto optikou je nejenže společensky nepřípustné, ale v dnešní době dokonce trestné. Proto jsem ženám stvořil umělou konkurenci, která se jim stane výzvou. Posuďte sám!“

Poslední větu pronesl doktor opět svým oblíbeným vzletným způsobem, přitom uchopil cíp prostěradla a prudce jím trhl.

Martin ztuhl a oněměle zíral na odhalené tělo. Ne! Tohle nemůže být pravda!

Faberovi přeletěl přes rty letmý úsměv.

„Chápu nyní vaše pocity. Musejí být hutné. Zatím se s tím náporom emocí nedokážete vyrovnat. Nebojte, dopřeji vám dost času. Prosím, mějte však na paměti jednu věc: do ničeho vás nenutím. Můžete nyní odejít a na vše, co jste tu dnes slyšel a hlavně viděl, zapomenout. Jsem přesvědčen, že se snadno najde jiný adept, který nebude váhat ani vteřinu, protože nebude chtít propást šanci stát se ambasadorem této fenomenální společenské změny. Já však pevně věřím, že to nakonec budete vy, kdo se jako první člověk na světě s celým lidstvem podělí o svou sice nerovnouhelnou, ale zato veskrze upřímnou touhu, která se nazývá láska.“

V Martinově mysli to vřelo. Nával emocí byl tak silný, že ho přikloval do křesla a zbavil schopnosti pohybu. Nedokázal si

uvědomit, jestli je víc paralyzován zlostí, že ho Dr. Faber zneužil, anebo bezprecedentní touhou, která jím vnitřně cloumala jako nejdivočejší bouře.

„Možná ve vás nyní hlodá podezření, že jsem se dopustil nějakého neetického činu,“ navázal po chvíli Faber. „Asi jste to nevěděl, ale mezinárodní síť center rezonanční detoxikace rovněž patří do mého byznys portfolio. To je také důvod, proč jsem tak nedotknutelný. Vlády napříč celým kontinentem si mě nemůžou jen tak dovolit odstříhnout. Jejich ideologický koncept by se v řádech dnů zhroutil jako domeček z karet. Žijeme v dokonalé symbióze. Ale je mezi námi jeden zásadní rozdíl. Jim jde o moc a nadvládu, a na lidech jim vůbec nezáleží, kdežto já moc a nadvládu již mám, takže mi pro změnu může jít pouze o lidi.“

Martin konečně sebral síly a vstal. Pomalým krokem se šoural k Faberovi, jako by se obával exploze.

Doktor mezitím pokračoval:

„Samozřejmě by nebyl problém vaši mysl během rezonanční detoxikace naprogramovat. Dokážeme toxické myšlenky z mozku vysát, stejně tak by bylo jednoduché vám toxické myšlenky implantovat a tím zmanipulovat vaše podvědomí. Ve vašem případě však nic takového nebylo nutné. A právě to mě na začátku inspirovalo. Vaše emocionální fixace na danou osobu byla sama o sobě tak silná, že se vaše toxicita samovolně regenerovala už za pár týdnů po proceduře. Pane Gregore, gratuluji vám. Jste zkrátka zamilovaný až po uši!“ zakončil Faber svou řeč.

Mladík nepřestával konsternovaně hledět na odhalené ležící tělo a mlčel.

„Teď už zbývá jen jedno. Musíte se rozhodnout, jestli upřednostníte přirozenou touhu svého srdce, anebo se poddáte umělé povinnosti jednat v souladu s principem rovnoúhelnosti. Nechám vás dva nyní o samotě,“ dodal Faber, krátce Martina poplácal po rameni a odkráčel z místnosti.

Když se dveře zavřely, Martin hlasitě vydechl. Posledních pár minut toho na něj bylo opravdu moc. Nikdy v životě se necítil tak podvedeně a zároveň tak blaženě. Byl to nádherně osvobozující pocit, který ho současně svazoval.

Nemohl z její dechberoucí krásy spustit oči. Ta dokonalá symetrie obličeje. Velké hnědé oči lemované dlouhými hustými řasami. Perfektně tvarované růžové rty, mírně pootevřené, jako by toužily po polibku. A ta kůže! Bezchybná a dokonale hladká, lákající k dotyku.

Takhle přesně si ji představoval. Dívku ve stříbrných šatech, které měla na sobě i teď.

Martin moc dobře věděl, že cokoliv udělá, bude zaznamenáno na kamery. Stal se pokusným králíkem, opicí vystřelenou do vesmíru, prvním člověkem, na kterém je v přímém přenosu zkoumáno, jakou mocí vládne emoce zvaná láska.

Znovu se dívce podíval do očí. Byly otevřené, ale přitom neživé. Martin nepochyboval, že Faber vše dokonale připravil. Svůj plán měl vymyšlený do posledního detailu. Rozhodně se tedy nedalo očekávat, že by humanoid disponoval nějakým spínačem umístěným například na zátylku.

Tohle byl opravdu pohádkový moment. A v pohádkách probíhá probuzení jediným způsobem.

Martin se naklonil nad její obličej a políbil ji. Čekal studenou hmotu páchnoucí po gumě, ale pocítil přirozeně teplou měkkost živé tkáně. Nemožné! Za svůj jednatřicetiletý život se sice nikdy nelíbal, ale dokázal si představit, že přesně to samé by cítil, kdyby líbal skutečnou ženu. Dokonalost prožitku Martina natolik vyděsila, že od stolu takřka odskočil.

Hnědé oči rázem ožily. Rty se roztáhly do úsměvu a s tím se rozzářil i celý dívčin obličej.

Pomalu se posadila, zatímco Martin dva kroky couvl.

„Nemusíš se mě bát,“ promluvila náhle.

Martin se ani nenamáhal zakrýt svůj obrovský údiv. Přísahal by, že před ním sedí živá lidská bytost.

„Jmenuji se Natalie Portman, miluji tě od první chvíle, co jsi mě spatřil, a chtěla bych s tebou strávit zbytek tvého života,“ pronesla a usmála se.

Pak vstala a přistoupila k Martinovi. Oči jí zářily a těkaly po jeho tváři, jako by se nemohly nabažit, že ho zase vidí. Martin neodolal, chytil ji za ruku a přitáhl si ji blíže. Už dávno přestal vnímat hrozbu z kamer, které ho nepřetržitě snímaly ze všech možných úhlů. Pohladil Natalii po obnažené šíji. Její kůže byla tak krásně hladká... V tu chvíli se mu rozklepaly nohy a do očí se mu tlačily slzy. Podvolil se tíze okamžiku a klesl na kolena. Vroucně objal dívčina stehna a vtiskl tvář do jejího klína. Potom se rozplakal štěstím.

Vyvolený

Patrik se znaveně usadil na spadlém kmeni. Sledoval mladíčka, jak si razí cestu řídkým houštím. Z vyvýšeného místa na skále měl na vetřelce výborný výhled. Mladík se ani nesnažil maskovat svou přítomnost. Pod jeho bosými chodidly hlasitě praskaly větvičky. Mohlo mu být maximálně třináct. Včera ještě dítě, zítra ráno už muž. Pozítří mrtvola. Možná.

Patrik se zamračil. Ne, nesmí klesat na mysli.

Vstal a zvedl paži. Ještě chvíli chodce sledoval, jakmile se však dostal na úroveň košatého dubu, máchl rukou. Vteřinu nato se kolem nahého trupu obmotalo lýkové lano a neznámá síla strhla mladíka k zemi. Nestačil ani vykřiknout a už ho svíraly několikery svalnaté paže. Patrik se pousmál a začal sestupovat strmou stezkou do údolí.

Zajatec stál uprostřed chýše s rukama svázanýma za zády a trásl se strachy. Vyděšeným pohledem těkal po přítomných. Byli zde shromážděni všichni chlapci z tlupy. Nikdo

si nechtěl nechat ujít příležitost prohlédnout si úlovek. Nechyběl ani Ábel. On jediný se neusmíval. Naopak – jeho čelo bylo zbrázděno vráskami a oči se plnily zlobou. Patrik rozuměl důvodům jeho hněvu, ale nesměl jim věnovat pozornost. Alespoň pro tuto chvíli.

Pokynul všem, aby vyklidili prostor. Ábel se zarazil u východu z chýše a naposledy se na Patrika hněvivě podíval. Rozpoložení toho kluka se opravdu zhoršuje, pomyslel si Patrik.

„Jdi,“ poručil chlapci a přestal si ho všímat. Spoléhal na svou autoritu. Ta však v Ábelových očích během posledních týdnů citelně ochabla. Patrik se obával dne, kdy z tlupy opět povstane někdo, komu se nebude líbit uspořádání dané stařešinou. Ale věci měly svůj řád. Patrik sledoval cíl, který by nikdo z členů tlupy nepochopil. V případě Ábela byla překážkou žárlivost a pýcha. Jeho tělo pozvolna dospívalo a hormony se hlásily o slovo. Patrik mu tedy nic nevyčítal. Ignorovat Ábelovy stále zřetelnější projevy agresivity však také nemohl. Bude to muset řešit, i kdyby to mělo být nepříjemné.

Nyní měl však důležitější úkol. Obrátil se zpátky na cizího mladíka. Ten na něj po celou dobu nepřestával bázlivě civět.

„Nadešel čas,“ nadnesl Patrik až skoro obřadným tónem.

Ano, svým způsobem to byl obřad.

„Máš důležitý úkol. Mnohem důležitější, než si myslíš,“ řekl a zpoza opasku vytáhl pazourkový nůž.

Přistoupil k rozechvělému chlapci a rozřízl šňůrku jeho bederní roušky. Kus špinavé tkaniny spadl na zem. Patrikovi stačil jeden letmý pohled. Na ohanbí už rašily černé chloupky. Přes svůj útlý věk byl chlapec určitě schopný ejakulace.

„Jak se jmenuješ?“

Mladík zarytě mlčel.

„Rozumíš mi?“ zvýšil hlas Patrik.

Mladík sebou cukl: „Ano.“

„Tak jak ti tedy mám říkat?“

„Ken.“

„Takže, Kene, kde je tvá rodina?“

Oslovený si dal s odpovědi na čas. V koutku levého oka se mu objevila slza. „Mrtví,“ hlesl po chvíli. „Všichni,“ dodal a sklopil oči.

Patrik pokýval hlavou. „Náš druh stihlo prokletí, které je třeba prolomit,“ pronesl tiše, spíš jen pro sebe. Pak už pokračoval pevným hlasem: „Možná je to úkol právě pro tebe!“

Ken na něj udiveně pohlédl.

„Vkládám do tebe svou naději,“ pokračoval Patrik. Padaly z něj věty, které už opakoval alespoň posté. Nespočítal by, kolik takových pubertáků už pohřbil. Ale s každým novým nalezeným přeživším ožila naděje. Třeba zrovna Ken bude tím vyvoleným, jako se jím kdysi stal sám Patrik.

„Nadešel čas. Otoč se.“

Mladík se ani nepohnul.

„Tak se otoč! Nic ti nehrozí, jenom ti uvolním pouta.“

Ken se neochotně pohnul.

Patrik ho jedním řezem zbavil provazu. „Nyní přivedu Mariku. Vybral jsem pro tebe tu nejlepší dívku. Važ si toho,“ řekl a zamířil k východu z chýše.

Marika čekala připravená venku. Všichni členové tlupy věděli, co bude následovat. Byl to rituál s přesně danými pravidly, o jejichž smyslu nikdo nepochyboval. Skutečně nikdo? Patrik se vyklonil ven a rychlým pohledem prozkoumal celé prostranství. Ábela nikde neviděl. Vzal Mariku za ruku a přivedl ji před Kena. Oba je chytil za zápěstí.

„Nyní buďte svoji,“ pronesl slavnostním tónem a položil přitom Maričinu ruku do Kenovy dlaně. „Marika ví, co máte dělat. Kdyby nastal problém, budu venku,“ dodal a vyšel před chýši.

Pomalů se smrákalo. Členové tlupy postávali nebo posedávali poblíž. Každý byl zvědavý, jak to dopadne. Patrik se odebral trochu stranou. Opřel se o strom a pohledem hledal

jednu osobu. Ábela. Spatřil ho až úplně vzadu, u poslední chýše. I on pozoroval stařešinu ostrížím zrakem. Nebylo pochyb, že ho tím provokoval. Konfrontace bude opravdu nepřijemná, povzdychl si Patrik a poškrábal se na prošedivělé bradě.

Pak se ozvalo první zasténání. Stařešina se vrátil k chýši a opatrně nahlédl dovnitř. Ken ležel na Marice a pomalu se pohyboval. Vše se zdálo v pořádku. Marika úvodní zasvěcení očividně zvládla. Nyní nezbývalo nic jiného než doufat.

Po setmění se všichni shromáždili okolo ohně. Marika se tu lila ke Kenovi a mladík vypadal šťastně. Nejenže se stal novým členem tlupy, ale navíc zažil slast, o které dosud neměl tušení. A ta slast se navíc bude opakovat – tak dlouho, dokud Marika neotěhotní.

Pak ale pro Patrika nastane mnohaleté mučivé čekání. Než se stařešina dozví, jestli je Ken skutečně vyvoleným, budou možná všichni, kteří tu sedí, pohřbení v lese. Kéž by tomu tak nebylo...

„Patriku, vyprávěj nám o starých časech,“ vytrhl ho ze zamyšlení něčí hlas.

„Ano, vyprávěj. Dlouho jsi nám nevyprávěl,“ přidal se další.

Patrik si prsty promnul lebku pod prořídlymi vlasy. Čím déle žil, tím hůř se mu ve vzpomínkách zabíhalo do hluboké minulosti, kdy byl svět ještě normální.

„A o čem?“ hledal náповědu mezi členy tlupy.

„Třeba tu o horké vodě!“ provolal někdo.

„Ano, ano!“ ozvaly se okamžitě souhlasné výkřiky.

Tu o horké vodě, zopakoval si v duchu Patrik, jako by potřeboval oživit paměť. Než promluvil, zachytil záblesk Ábelových očí. Uhnul pohledem a snažil se nemyslet na mladíkovu zlost. Snažil se nemyslet na tragédii, která se zřejmě stane, pokud se vzpurný puberták nezklidní a nepochopí, kde je jeho místo.

„Tak tedy tu o horké vodě,“ začal s vyprávěním. „V dávných, pradávných časech bylo normální, že voda netekla jen v potocích a řekách, ale pro pohodlí zhýčkaných lidí byla rozváděna až do jejich domovů. Byly to takové velké chýše vyrobené z pevného materiálu. A ta voda nebyla jen studená, ale i teplá, jako kdyby se ohřívala v kotlíku na ohni. Bylo to příjemné hlavně v zimě, když se člověk promrzlý vrátil domů a mohl se ohřát pod horkým proudem, který tryskal přímo ze stěny.“

„To je určitě lež!“ ozval se náhlý výkřik.

Patrik zmlkl a všichni se otočili po směru, odkud hlas přicházel. Oním naruшитelem nebyl nikdo jiný než Ábel.

„Proč myslíš, že je to lež?“ řekl klidným hlasem Patrik. Ábel nebyl ani zdaleka prvním, kdo se za ty dlouhé dekády stařešinově autoritě vzepřel.

„Udělat vodu teplou nějakou dobu trvá. Voda také rychle vychladne. Není možné, aby vydržela pořád horká.“

Ábelova logická úvaha Patrika překvapila.

„Jsi chytrý a uvažuješ správně. Ale lidé měli tehdy mnoho možností, jak zvýšit a udržet teplotu vody. Ohřívali ji v obrovských nádobách, jenže k tomu nepoužívali oheň z pálení dřeva, ale jiné zdroje tepla.“

„Jiné zdroje tepla?“ odvětil znejistělý Ábel.

„Třeba elektřinu, která byla schopná sama od sebe vodu uvařit.“

„A proč tedy i my nepoužíváme elektřinu?“ ozval se někdo z tlupy.

„Protože ji neumíme vyrobit,“ odvětil Patrik.

„A proč ji neumíme vyrobit?“ padla okamžitě další všetečná otázka. A po ní přišla další a další. Patrik se rázem ocitl pod palbou zvědavců. Bylo tomu tak vždy, když vyprávěl o starých časech. Členové tlupy se chovali jako děti. Ale oni vlastně děti byli. Všichni do jednoho. Patrik na to pořád zapomínal. Žádnému členovi tlupy nebylo víc jak patnáct. Všechny

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Epizody 2084***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.